

GORE SRCA

VJERSKI LIST

GOD. IV.

ZAGREB, 9. SIJEČNJA 1949.

BROJ 2

Nepopustljivost Učiteljeva

Malo čudan naslov, ali je Učitelj takav bio, kad se radilo o postignuću Kraljevstva nebeskoga. Tomu je kraljevstvu zapostavljao svako zemaljsko dobro i svaki zemaljski posao, koji ne ide za tim i ne služi tomu, da se zadobije nebesko kraljevstvo i njegov vječni život. Najljepši su nam dokaz za to ona tri mladića iz Ekvandje.

Tri mlade poletne duše. Tri oduševljena mladića dolaze k Spasitelju. Oni hoće, da budu apostoli nank Učiteljeva. Oni hoće, da se sasvim posvete Njegovoj službi. U njihovim srcima gori vatra oduševljenja, da Ga nastjeduju i pođu za Njim. To i takovi su oni u jednom času. U drugom času opet oklijevaju. Razmišljaju. U njihova srca alazi tjeskoba i bojazan. I one ih čine nepriljudnima, da pođu za Učiteljem. Ali oni dolaze i ispituju, kako bi ipak pokušali. Evo njihovih slika.

Prvi dolazi i reče: »Ja hoću, Učitelju, da Te slijedim, tuda god pođeš. Vrlo smjelo zamisli je i reče. A Učitelj ga kuša i otvoreno poziva, da promisli što govori. Pa ga upozori, da znade: »Lisice tmađu svoje jame i pčice nebeske svoja grijezda, a Sin čovječji nema ništa. On nema ni gdje da nasloni glavu svojac. Htio mu je kazati: »Znaš li ti, što bi na sebe preuzeo, ako se meni priključiš? Ti ćeš preuzeti na sebe: odricanje, siromaštvo i pomankanje svake lagodnosti i udobnosti. To ovaj mladi čovjek nije mogao preuzeti na sebe, nego se pokunji i ode. Napušta Spasitelja. A On ga ne zaustavlja.

Dolazi drugi. Njega poziva sam Isus, da ga slijedi. A on obećava, da će to učiniti. Samo ga neka pustiti, da smije prije pokopati svoga mrtva oca. Na ovu mu molbu Spasitelj uzvratu tvrdi riječ: »Pusti mrtve, neka pokopaju mrtve, a ti dođi i propovijedaj kraljevstvo Božje. Htio mu je reći: »Pusti one, koji su duhovno mrtvi, neka pripadaju mrtvima, jer oni nemaju višega zanimanja ni svanja. A ti dođi i slijedi menec. Tvrdi je to i oštra riječ, puna odlučnosti i bez ikakove obzirnosti (Mat 8, 19—22).

Dolazi treći i hoće da ostane kod Učitelja. Ali moli, da bi se prije oprostio sa svojim ocem i majkom, jer ih ljubi nada sve. Draži su mu i miliji, nego li ista drugo. A Spasitelj j njemu reče goruku riječ, kojom mu predbacuje mlitavost i neodlučnost: »Tko je položio ruku svoju na plug (ječan posao) i ebanze se nastrag, taj nije prikladan za Kraljevstvo Božje (Luka 9, 62).

Tako govori onaj isti Spasitelj, koji je dječac gladno, bolesno i ljeklo, grijehe opraštao, izgubljenca spasa-

vao. Onaj isti Spasitelj tako odlučno govori, koji je u najljepšim svojim pričama pokazivao beskonačnu dobru srca i blagost. A ovdje se pokazuje bezobzirnim. Kako ćemo to protumačiti?

Ovdje se radi o sticanju kraljevstva Božjega, o vjeri i nasljedovanju. To su pak stvari, s kojima nema šale. One se ne prihvaćaju s mekanošću i bojažljivom rukom. Za njih treba istupiti s jakom snagom i samosvjedošću, s jasnoćom i muževnom odlučnošću. Spasitelju je toliko veliko, toliko sveto kraljevstvo Božje u dušama, da On jasno i otvoreno to ističe pred svojim najoduševljenijim pristasa. A od njih traži, da za nj istupaju s jakom i čeličnom odlučnošću, muževnom i neslomivom

čvrstoćom. I samo takovi mogu uzeti Nj ostati, te Njemu i sebi ostati vjerni sve do smrti.

U tom je Spasitelj bezobziran. I gleda na svoje sljedbenike s najvećom ozbiljnošću. On hoće cijeloga čovjeka. Polovičnih ljudi ne podnosi. I tko je u tom pristajanju uz Njega bezobzorno i bezuvjetno, taj je Njegov pravi učenik. Isus je savršeno vršio Volju svoga Oca nebeskoga. I tko polazi za Njim: svom dušom i sroem, taj vrši isto tako Volju nebeskoga Oca. A za takove kaže sam Spasitelj, da su Mu najbliži rod. Zato i veli pokazujući na svoje učenike: »Eto mati moja i braća moja! — jer tko čini Volju Oca mogega, koji je na nebesima, on je brat moj i sestra i matie (Mt 12, 49—50).

Mudraci i Kraljeva zvijezda

Dodose iz daleka. Njihov put bio je mučan. No oni ustrajahu. U nekom udnom zanos: išli su bez odaha, očiju uprtih u zvijezdu, koja ih je vukla za sobom . . .

Sigurno de Cilja. I taj čas obdari ih najradom, koje ne bi mogao zaslužiti napor bezbroja putovanja; jer u taj čas ugledaše Nabo i osetiše Njegov čar — čar Neba, koje je Djevica držala za svojim rukama . . .

Tamjan, zlato i plemenita mast trebali su prozoriti namjesto njih, koji se nadose na koljenima bez riječi . . . Zvijezda, koja ih je vodila, bila je Kraljev znak i njih Trojica bili su samo prvi od onih, koje je dovela do Cilja . . . Jer tejanstveni sjaj te zvijezde privlačio — nakon njih — već stotinama godina pogleda čitavih vrsta idealnih junaka i junakinja svake dobi i neodoljivom snagom vuče ih za sobom. Njihova lica sjaju od sreće. Na njihovim čelima blista čvrstoća odluke. Njihove oči zavijene su u veo oduševljenja svitezova bez ljage, što ih je očarala Vječna Ljubav.

Već vjekovima kralj smjelo — poput one Trojice — milijuni za čudesnim svijetlom, ne osvrću se ni lijevo ni desno, gaze sve, što im smeta, da slobodno iđu naprijed — i ne marčeći za napore ne sustaju, dok ne dođu do mjesta, gdje se zvijezda zaustavlja dajući im time znak, da se ničije odmore, jer su prispijeli do Cilja . . .

O kako tmastruko bivaju već kroz tolike vjekove umnožavani svakoga časa darovi prve Trojice — darovi, koji Nevikašu na Djevičinu križu priznaše Kraljevsko-Božansko-Svećenički suverenitet.

Poslušajte zahvalnice, što se poput plavetnih mirisa tamjanova daba uzdi-

žu iz dna bica ovih sretnika slaveći Božansku Dobrotu . . .

Pogledajte čisto zlato njihovih srdaca — zlato, što ga je sazidala energična volja, koja je pljunula i na drugulje kao na blato, da bi mogla ljubaviju služiti samo Vječnome Kralju . . . samo Vječnome Kralju . . .

Zar ne osjećate mirnih dah, kojim odiše odjeća ovih duša, tako silčna jednom ili drugom dijelu veličanstvene odjeće Prvoga Svećenika . . .

Tek sada postaje shvatljiv njihov negdašnji zanos; tek sada, ovoga časa, kad je njihova sreća postala tolika, da čitava vječnost ne bi bila dosta duga, da ostanu na koljenima, dok se snadu i osvijeste od prvog udvijenja . . .

Nema čovjeka, na kojemu bilo kad u životu ne počine zvijezdin trak. Dogodi se to tako često na svakidnevnoj staza: jednako u sunčano jutro kao i u podne dana, što ga možda perć čista voda iz punih oblaka — ili u koje veče, što ga miluje sumrak . . . Čovjek najednom stane, i dok još ne može da se pravo snade, njega je već takao zvijezdin sjaj . . .

Presudno je, ako se to dogodi baš onda, kada budemo hodili očju uprtih uključivo u zemlju — jer zvijezdin sjaj dolazi odzgo; presudno je isto tako, i možda još i više, ako osjetivši njezin sjaj brzo još bolje stianemo očne kapke srušiti, što nam smeta, da ne možemo i dalje mirno hoditi napola snenih zjena . . .

Presudni su ovakovi propusti, jer se odnose na priliku, koje se pružila možda jedini ili posljednji put. I milijunski umnozak suza čitavoga svijeta ne će kroz svu vječnost moći oplakati gubitka i nadoknaditi štete učinjene toga jednoga časa.

DANI KRŠĆANSKIH STUDIJA U ASIZU

U Asizu se svake godine održavaju susretom katoličkih intelektualaca (školovanih ljudi), na kojima pojedinci iznose svoje misli i zapise o djetima i životu Isusa Krista, protivogodišnji sastanak bio je jedan od najljepših i najpojedniji. Preko 100 intelektualaca, od kojih već nisu još praktički katolici, raspravljalo je kroz tri dana o Isusu Kristu, koji nadobahuje umjetnika i umjet-

nost. Govorili su književnici Bargellini, Baldini, Bellonci, Papini i Salvaneschi. Svoje predavanja pročitali su i dva obratena židova: jedan je bivši rabin grada Rima Eugenio Zolli, koji se obratio 1944. god., drugi je židovski povjesničar obratnik Salvatore Altai. Nekoliko prisutnih mlješnara sopoletio je o uticaj kršćanstva u mislijskim smisljama.

«I otide s njima, i dođe u Nazaret, i bijaše im posluštan».

Iz Ekvandje
Mize na dan sv. Obitelj

Božićna noć

I.

Noćas će jato sjajnih kerubina
Bliztavom cestom nad Nazaret doći,
Noćas će čudno zablistati oči
Sijedih pastira nad kolijevkom Sina

I tih: mir će u svo srca zaci
Koja su blago, ponizna i čista,
U ovoj noći kraj sjetešta Krista
Vjerni će sruha srog životi noći.

I sroditi će se u istinskoj vjeri
Svi ljudi, ptice, gmazovi i svijetli,
Pred silnom snagom svetog usjerenja!

A za njima će k vreci novih dana,
Na pozornicu životnog ehvana
Stupati nova mlada pokoljenja.

II.

Prignite glave, — uzdignite srca,
Jer noćas će se na blizlavoj cesti,
I sačem Krista omša srca sresti
I svaka daka koja bolno greo

Čući će snagu pobjede nad sjelom
I pjezma vjere kroz eter će plinuti,
I poput plamne zanosno se vinuti
Kroz čitav svijet i nad čjelini

svijetom

Budimo i mi dionici sreće
Ođ vnahe sreće sjajnije i orće
Nazovimo nas dječom Nazareta,

Pa obasjani crnom zvijezdom dragom,
Krenimo svijetlim i pobjednim tragom
Mezije novog — Spasitelja Soteta.

III.

O drugo Djetice, moj Božanski Kralje
U ovoj noći daj da spoznam Tebe,
I sačem vjere odbacim sa sebe
Obnoe teške jednog ateista.

Jer sau mi život te je patnja bio,
I u taj patnji apjelji su ljudi,
Da zanos tvoj trgnu mi iz grudi
I sgoze vijenac što sam Tebi sveto.

... a sada klečim pred Tvojim oltarom.
I moje srce knca latim zarom,
Kdo davno prije kad sam bio dijete.

U ovoj tihoj, blagaj, svijetloj noći
Prugledale su opet moje oči,
I zasiale plomom vatre sveta.

U hramu

Učeni muževi slušali su Tebe, Isuse,
kada si u hramu tumačio zakone Božje.
Ljudi, ugledni u svome narodu, utih-
nuli su pred Tobom, iako si bio još
dijete.

Nikada nije nitko u hramu zasjenio
znanje onih muževa, a Tvoja je ma-
drost sivila iznenadnim sunčaniti
bljeskom.

Nikada nije nitko mogao tako obja-
sniti zakona, kao što si Ti učinio, Isuse,
Ljudi, okaljani grijehom, surseli su Te-
be, koji si jedini bio bez grijeha. Ljud-
ski um sursio je Tvoj božanski duh i
stunja je otkrila onim ljudima Tvoj
veličinu.

Isuse u domu Tvojega Oca, Ti si isti-
na, koju su tražili ljudi, učeni i neuki,
sretni i nesretni. Ti si Put, koji vodi
zakršnom najveće sreće. Ti si život,
koji ne poveruje smrti. Život slobodna
i ponosne duše u nebeskom kraljevstvu.

Naipotrebnije

Francuski kralj Ludjevit IX. (sveti 1270) bio je kršten u dvorskoj kapelici u Poasi (Poissy), a za kralja okrunjan u glasovitoj katedrali u Renu (Reims). Ta je katedrala po cijelom svijetu poznata kao osobita gozbarska građevina iz 13. vijeka. Ipak je Ludjevit IX. daleko više cijenio onu kapelicu u Poasi, nego li katedralu u Renu. Kad su ga pitali, kako to, on je odgovorio: «U dvorskoj kapelici sam kršten i tako postao djetetom Božjim, a u katedrali u Renu sam okrunjan samo za kralja Francuske. Biti djetetom Božjim čast je daleko veća od časti biti kraljem. Kraljevska naime čast daje čovjeka samo na ovom svijetu i pred ljudima, a prestaje smrću, a kao dijete Božje mogu postići vječno spasenje u vječnom ljepom nebu i boraviti u društvu s anđelima i svecima zauvijek.

I jest tako. Po svetom krštenju uljeva se kršteniku posvetna milost. Čovjek postaje djetetom Božjim i baštinkom kraljevstva nebeskoga. Oslobođa se ropstva istočnoga grijeha, a odrasli, koji se krste oslobađaju se osim toga i svih drugih grijeha i vječne i vremenite kazne. Stoga se kod krštenja ne mađaje nikom mlakova pokora. Osim toga krštenik je po sv. Krstu obilježen neizbrisivim biljevom. Taj ga neizbrisivi biljeg prati od krštenja do groba i preko groba u vječnost. Njim je krštenik obilježen za cijeloga svoga zemaljskoga života i preko groba do vijeka za svu vječnost. Taj neizbrisivi biljeg mu je ponos i čast nad sve časti. A ako otpadne od vjere i propadne i izgubi svoje spasenje, on mu je na najveću sramotu i ukor i na ovom svijetu i za sve vijek u vječnosti. Bio je naime već na putu, da kao dijete Božje kraljuje s Bogom do vijeka, a svojom krivnjom je postao vječnim robom.

S pravom je dakle Ludjevit IX. toliko cijenio sv. Krst i na osobiti način štovao i kapelicu u kojoj ga je primio. A nama je dao osobiti primjer, da znamo cijeniti ono što smo po sv. krštenju primili i čuvati velike milosti i odlike, koje su nam tom zgodom dane. S druge strane nas potiče, da znamo cijeniti i kad drugih vjernost sv. Krsta i pobrinuti se, da ga novorođenčetu uistinu primimo i da ga primimo na vrijeme.

Osim spomenutih milosti, časti i odlika, koje dobivamo sv. Krstom, treba da znamo, da je sv. Krst vrata, kojima stupamo u Crkvu Božju i od nje primamo sve, što je Krst na križu zaslužio. On je naime svjedok i temelj, na komu poživaju svi drugi Sakramenti, koji su izvori i kanali, po kojima nam teku krvlju Krstovom zasluženne milosti. Stoga se bez Krsta ne može nijedan drugi sakrament primiti. Zato je Krst prvi i najpotrebniji sakrament.

Sve je ovo dokaz, kako veliku i tešku odgovornost pred Bogom imadu i roditelji i svi oni, koji se uspeće ne brinu, da novorođenčetu primi sv. krštenje što prije i na vrijeme. Živoino su naime pogriješili tako velike posvuda u svijetu, da se iako može dogoditi svakomu novorođenčetu, da namre bez sv. Krsta i izgubi tolike milosti i časti, koje Krst daje i tako za uvijek propadne.

Krst podilježuje svećenku. To je onda svećano krštenje pred kumovima katolicima. Ali ako se do svećenika ne može doći duže vremena bez nekoga razloga, a Krst je tako preta i najpotrebniji sakrament, može ga podilježiti svatko, pa i koji od roditelja i dapače i novjercu, samo ako ima istinu nakanu krstiti i t. činiti ono za krštenjem, što čini Crkva ili njezin predstavnik svećenik.

Budući da je sakrament Krsta tako potreban i prvi i najpotrebniji sakrament tako da ga može podilježiti svaki čovjek u mudi, onda mađi kako se podilježuje mora biti najjednostavniji. A taj je način (obred) ovaj: Uzme se u posudici obične vode i njome se u obliku križa tri puta poljiva čelo novorođenčetu i usko kutobno izgovaraju riječi: «N. (ime), Ja te krstim u ime + Oca i + Sina i + Duha Svetoga.

I ništa više ne treba reći. No ovaj, koji je krstio treba da zapamti i sebi

Sveto Pismo nas upozoruje: «Bez vjere nije moguće ugoditi Bogu» (Hebr. 11,6).

Blazeni život u nebu je naša nadnaravna svrha. Zato nam je Bog za postignuće te svrhe dao i nadnaravno ili objavljeno znanje. Objavljeno vjersko znanje zovemo Objavom ili jednostavno Vjera. Prema tome je Vjera skup svih istina, što ih je Bog objavio i Kristovoj Crkvi povjerio na čuvanje. A vjersko znanje znači: Tvrdio i nepokolebivo držati istinu sve objavljeno vjersko znanje, dakle sve, što god je Bog objavio, i što nas Kristova Crkva u ime Božje uči vjerovati.

U objavljenim istinama nema mjesta poricanju i sumnjama, jer za istinitost objavljene nauke jamči sam Bog, koji ne može nešto krivo spoznati, ili pak čovjeka u bludnu savest. Radi toga i naše prihvaćanje objavljenih kršćanskih istina treba da bude sasvim drukčije nego prihvaćanje ljudskoga znanja i ljudskih iznašaka. Dok ljudi mogu i nehotice nešto krive spoznati i zaboruti, pa je zato i njihovo znanje neodgovorno, Bog je nepogriješiv, radi toga je nepogriješivo i sve znanje, koje od Njega potječe.

Iako je objavljeno znanje nepogriješivo, ljudi se u prihvaćanju toga izvješćeno znanja ipak razlikuju. Kad su Apostoli bili s ladicom na moru, doći k njima Isus bodajući po moru. Čeceni su mislili da je to sablast, i od straha povikase A Isus im reče: «Uzdajte se, ja sam». A Petar mu reče: «Gospodine, ako si Ti, spavajdi mi, da dođem k Tebi po vodi». Isus mu reče: «Dođi». Petar se pusti iz ladice i pođe po vodi k Isusu. Jer je bio jako vjever, Petar se pobojao, da bi se mogao utopiti, i zbilja se počeo utapati, pa poviče iz glasa: «Gospodine, spasi me». Isus ga uhvati za ruku i reče mu: «Malovjerno, zašto si posumnjao?» (Mt 14, 23-31). Isus ovdje kori Petra radi nedostatke vjere.

Kad je Isus boravio u krajevima tirkiskim i sidonskim, vikala je za Njim

P. GEMELLI, rektor katoličkog sveučilišta u Milanu, dobio je nedavno od katoličkog sveučilišta u Salzburgu (Austrija) naslov počasnog doktora. Isti je naslov dobio i poznati etnolog P. Schuidt.

POPRAVAK SVEUČILIŠTA U LUBLINU. Poljski katolici imaju svoju vj. skolu ikolu ili sveučilište u Lublinu. Budući da je zgrada sveučilišta u vrijeme posljednjeg rata jako stradala, trebalo je upriječiti sabiranje za temeljni popravak zgrade. Sabiranje je imalo ne očekivani uspjeh, jer je sabrano više od 6 milijuna zlotih.

72. GENERALNA SKUPŠTINA njemačkih katolika održana je od 4. do 14. rujna 1948. u Münenu pod predsjedanjem počasnog katoličkog nasladnika dra Herdera - Dornheica. Glavno predavanje držao je p. Ivo Zeiger o vjersko-čudorednim pritiskama u Njemačkoj. Bilo je oko 190.000 vjernika, kojima je preko radija govorio i sam Sv. Otac Pij XII. Ovi se zborevi održavaju od 1868. g. i nastavljaju se za tekovine, koje je revolucija iz 1848. donijela njemačkom narodu.

zabilježi ime i dan krštenja, da to može prijaviti svome svećeniku, kad bude imao priliku. Ali jer se sv. Krst može samo jedamput primiti, poslije će svećenik samo nadapuniti obred krštenja i t. j. ono što je sastavljeno i ubilježiti krštenja u knjige, a ne će ga krstiti. To će učiniti svećenik, bude li za to prilika.

Iz svega ovoga slijedi, da je iz Bogu najveći dobročinitelj novorođenčetu onaj, što mu sv. Krstom otvori nebeska vrata, učini ga djetetom Božjim i baštinkom kraljevstva nebeskoga učini ga članom Crkve Isusove, omogućiti mu peševćenje i vječno spasenje.

Zato moramo imati uvijek na pameti riječi Isusove: «Ako se tko ne preporedi vodom i Duhom Svetim, ne može ući u kraljevstvo Božje» (Iv. 3, 5). To nas mora poticati da se sa podjezivanje sv. Krsta mnogo brinemo.

Potreba vjere

Jena Kananejska: «Smiluj mi se, Gospodine, sine Davidov! Moju kćer vrlo smući davnas. Isus joj ništa ne odgovori. Tada su učenicu molili Isus: «Otpusti je, jer vjele za nama». Isus reče: «Nisam poslan nego k izgubljenim ovčama doma Izraelova». A žena je došla, pak mu se duboko klanjala i molila Ga: «Gospodine, pomoz mi». A Isus joj odgovori: «Nije pravo uzeti kruh od slame i baciti psćimaa. To znači: ne smjem pustiti Izabrani Izablski narod, pa poučavati vas — neznaboće. A žena će Mu na to: «Da, Gospodine, ali i psći jedu travice, što prodaju za stola gospodara njihovih». Tada joj odgovori Isus: Ženo, tvoja je vjera tvoja, neka se ispuni tvoja želja i ođavri sjekazna kod od one ure» (Mt 15, 21-28). Ova je žena primjer izvanezredne vjere; zato nam je Sveto Pismo preporučuje kao primjer, da je nasljedujemo.

Jednom su apostoli, svjesci svoje slabe vjere, jer još nije bio došao Duh Sveti, koji ih je ojačao vjeru, molili Isusa: «Umnoži nam vjeru» (Lk 17, 5). I mi ćemo moliti Isusa: Gospodine, umnoži nam vjeru, jer smo slabi, a prilike su oćpenito po svijetu tako nepovoljne za svu vjeru. Danšanje je ljudsko dušom silbno uzburkanom moru u kojem i dobi ljudi većinju klonuti duhom i gubiti namu. A Isus Krst neprestano dovikuje namu, kako je doviknuo i Petru: «Malovjerno, zašto si posumnjao?». Isus Krst pruža i nama ruku, da nas spasi. Prihvatimo Njegovu ruku pomoćnicu, urđajmo se u sv. Vjera neka bude — prema Izajji proroku — «spasak bokova naših (Iz 11, 5). Korrika je mać vjere, ali nas svele Evanđelje, kad kaže: «Ako budete imali vjere koliko je zrno gorušično, reći ćete goru ovu: «Prijeđi ođavde onamo i prijeđi će, i ništa ne će biti nemoguće» (Mt 17, 20). Savršena vjera i neograničeno pouzdanje u Svemogućega Boga razvija se kao zrno gorušično do zamjerne visine te izvodi čudեսne stvari.

FRANCUSKI SPORTSKI SAVEZ proslavio je nedavno 50-godišnjicu svog osnaka. Prilikom proslave barjaci ovog francuskog laičkog udruženja «biago» sbojveni su u crkvi Notre Dame u Parizu.

«AUGSBURGER TAGESPOST» su prve katoličke novine u Njemačkoj. Nedavno je dokument (laprava) e dozvolji izlaženja tih novina u Augsburgu predan uredniku Naumannu, i to u prisutnosti bavarskih ministara kao i predstavnika Crkve i vojne uprave.

Majka i svećeničko zvanje

Ako je obitelj doista kršćanska, ako se u njoj vrie Božje i crkvene zapoviedi, ona je vjero premođobna, dokra, očerubtu ne samo članove same obitelji i njihovog potomstva, već i čitavo ljudsko društvo. Obitelj naprotiv, gdje se ne moit, Bog se ne postuje, ne sluša se sv. Miail i ne primaju sv. sakramenti, lagao je strabovih zala, s kojih trupe ne samo potomeli do starijih koljena nego i sv. narod.

Godine 1844. na 20. studenoga bio je u Francuskoj oćvoren na smrt Nikola Fournier, mladi zločinac od 21 godine. Mladici se zadržao, da se na krađu i otmičarstvu, pošto je vodio družbe zločakova, koji su imali na duši brojne sćedne dapače i umorstva. Oćvorenit je primamo, da je nato duboko pao jer nije imao kršćanskog odgoja. Nikađ nije primio svete Pričesti. Tek u tamnici postao ga je svećenik u temeljnim vjerskim bitinama te ga pripravio na sv. sakramente, kad je stupao na stratište. I zahvalnice je nagrio svećenika, koji ga je pratio. Oćvornik i sjekuru, kojom će mu za čas ođasjei glavu, duboko je udahnuo, okrenuo se prema narodu i suznih oćju potpurnim glasom izrekao svoje posljednje riječi: «Neka bude prokleti oni roditelji, koji rđadu sjekru, ali ih ne ođgoje kršćanski! Umrojem je netko primijetio: Krivnički sjekuru zaslužio je netko drugi, a ne oćvornik Nikola Fournier.

Obitelj koja živi kaćanski, svakomu je mila. Prateći njezin život uživamo kao da smo oćkali komadić nebeskoga raja.

Takova je bila ona ugledna rimska obitelj k koje je potekao Isidor od najzavajnih papa sv. Gregor Veliki. I njegove obitelji potekli su papa sv. Petar III. (Srećko), dvje Gregurove tetke sv. Tarilla i sv. Emilijana. Majka sv. Grgura Sijerija također je svetica. Grgur se rodio oko g. 564. Pod skrbnim vodstvom svoje majke bio je uzorno odgođen, posvetio se govorništvu i u tridesetoj godini bio je imenovan najvišim državnim činovnikom u Rimu. Kad vjru je usmro otac, majka, oćvornica stupila je sasobstan. Grgur se dokora oćvredak svjetovnih časti. Jedan dio bogatstva darovao je stromasima, s drugim dijelom sagradio sedam samostana. I stupio u benediktinski red. Oćvorenio se velikim sposobnostima. Josi većim krestovima. Zato je na sveopći zahtjev bio izabran godine 590. za papu, premda se oćvornio tome protivio. Kao papa stekao je velike zaslugue, među njima nije namrtano ni ta, što je njegovoim brigom Engleska primila svetu katoličku vjeru.

ISPRAVAK

U zađucan je brojju našega lista na strani 3. pod člankem «BETLEHEMSKO OTAJSTVO» zabrcumom stavljen podnaslov «Božićna razmatranja u pričle. Molimo da se to ispravi i uvaži.

Uredništvo

Stanko ne će više lagati

Gospoda Jaborčić sjedi u sobi kraj prozora. Pred njome je na stolu hrpa rublija. Četiri, poput zvaka nemirna dječaka deru se strano. Najstariji dopanio je već 13 proljeća, a najmlađi Stanko istom pet.

Najednom podigne gospoda glavu. Stanka tišina! Hm? To je sumnjivo. Časak prije ganjali su se pod prozorom na tratinu. Tu nešto nije u redu. Zbilja! Ena ih već u bašči kod jagoda. To ipak ne će...? Ona ih budno motri. Ne. Ne jede i ne kida ni jedno Jagode su još zele. Pa da su i zrele. Djeca ih ne smiljuzati bez dozvole. Ona ih oćo račun u jednoj minuti da izdu i bašče kad je jedan od dječaka oćvao. On oćmah upozori druge da ih majka gleda. Četiri para oćju uzdignu se k njoj. «Mamica, nismo oćvitali nijedne. Samo smo gledali, boće li skoro sazre!». Ali vi ćete ih pogaziti. Odmah leđatite iz bašče. Djeca pošlajuju. Pod prozorom započne igra iznova. Sad se gospoda došjeti da među njima nema Stanka. Gdje je?

On ustane i pođe u kuhinju do prozora. Ođanje je mogla pregledati čitavo dvorište. I to! Pomešila je ođmah na to. Pokrni zida stajala je kaća nepunjena klišicom. Stanko izbacuje kamotiču iz nje vodu i razljevja je po dvorištu. Tako je zađuben u igru da niti

šta nije ništa vidi. Časak ga je motrija i sama uživala u njegovoj igri. Na dvorištu, koje je oćka krufe bila cementirano, leće već riječta koja se sve više proširuje. Od nje se ođviloj novi rukav i način malo jezera. To ne bi bilo tako strašno, da mu ona nije istom jučer sabranila igrati se s klišicom. A on već danas... Čekaj, mali lopove, kad ne ćeš slušati...

U taj čas bane u kuću susjedna djevojka i osve se k svojoj bolesnoj gospodari. I tako nite majka mogla skotriti dječaka.

Istom uvrekar, kad su djeca polagala oćo račun u svome radu i vladanju preko kma, dođe govor i na Stankovu progršku.

«Koji te izbacivo vodu iz kaće? Nijedan se ne smakne, samo zaćudene gledaju jedan drugoga. Vodu iz kaće! O tome ne znaju oćbiti ništa.

«Ho, boće li priznati? Valjda nije naš stari maćan načinio ono jezero u dvorištu? Maćan? Lopov! Oh, što bi se nasmišljali da otac ne gleda tako strogo.

«Ja nisamo, polistri se jedan. Niti ja, brane se drugi. Pa i Stanko tu izgleda neđudan kao i ostali. Majka se iznenadi. Bože moj, da nisam vidjela... Ona pogleda oćro dječaka: «Stanko, ti leđžeš! Na svoje sam oći vidjela, kako si leđžeš!

ZVOT B CRKVOM

Blagdan Sv. Obitelji

8. I. 1949

Druga nedjelja po Bogojavljenju

16. I. 1949.

So. Antun

U Uvodu počinje svećenik svetu Mi- su riječima: »Neka rađosno kliče Otac Pravednika, neka se veseli Otac Tvoj i Majka Tvoja, neka rađosno kliče, koja Te je rodila. Kako su mi stanolovi Tvoji, Gospodine nad vojskama! Čezne i gine duša moja za dvorima Gospod- njim.«

U Pastoralu (Kološanima 12. 12-17) opisuje sv. Pavao, kakav treba da bude odnos među kršćanima: »Braćo, obuci- te se u milosrđe, dobrotu, poznost, čednost, srpljivost. Podnosite jedan drugoga, i opraštajte jedan drugomu, ako imate što protiv kome, kao što je Gospodin i vamia oprostio. A vrhu sve- ga imajte ljubav, koja je veza savršene- stva. I mi Kristov neka rađosno vlada u srcima vašim. Riječ Kristova neka stanuje u vama očitato. Sve škodli- čite riječi i djela, sve činite u ime Gospodina Isusa Krista.«

U Evanđelju (Luka 2, 42-52) čitamo, kako je Isus kao dvanaestogodišnji dječak ostao u hramu i među učenicima pokazao svoju mudrost. Svi koji su Ga slušali, divili su se razumu i odgovori- ma Njegovim. A Majka Njegova i sv. Josp zabrinuti su ga tražili tri dana među znancima i rođacima. Iza trećega dana našli su Ga u hramu, a Isus im reče: »Zašto ste me tražili? Zar ne znate, da meni valja biti u onome što je Oca mojeg?« Tada su se vratili u Jeru- zalem i Isus im je bio poslušao. — Dva- naestogodišnji Isus je u toj djeci: kako treba da vole crkvu, molitvu, nauku, mudrost, i kako treba da budu poslušni svojim roditeljima. Jer su im roditelji najmenjici Božji, koji se za njih brinu, dok ih ima, i koji ih ljube nebesičnom ljubavi, pa i onda, kad ih karaju i kazne.

U Uvodu, počinje svećenik ovako: »Sva zemlja, Bože, neka Ti se klanja i pjeva Tebi. Nek pjeva pjesme imenu Tvojemu, Svevišnjim! Usklikni Bogu svi stanovnici zemlje, pjevajte imenu Njegovu, dajte bvalu slavli Njegovoj.«

U Postasici (Rimljanima 12 6-12) sv. Pavao uči, kako treba, da svaki kršćanin vrši svoju dužnost, na koju je po- stavljen po Volji Božjoj, i kakav treba da vlna odnos među kršćanima, do- sljedno i među svim ljudima, jer su kršćani bili svojim krepotami i vladav- njem uzor drugima. Sv. Pavao veli: Ko ima službu, neka služi, ko ima da poučava, neka poučava, ko ima da opom- inuje, neka opominje, ko daje, neka daje pravu, ko upravlja, neka se brine, ko čini milosrđe, neka čini s veseljem. Ljubav neka bude bez pretvaranja. Bratskom ljubavi jedan drugoga lu- bite. Sa poštovanjem jedan drugoga predjete. U potrebama pomagajte kršćani- ma. Gojite gostoljubivost. Blagosliv- ljajte one, koji vas progone, blagosliv- ljajte, a ne klete ih. Radujte se s onim, koji se raduju, a plačite s onim, koji plaču. Budite jedne mišli među sobom. Ne težite za visokim stvarima, nego se držite niskih.

Sv. Evanđelje govori nam o svadbi u Kani galilejskoj: »Isus je bio pozvan na svadbu. Za vrijeme gozbe ponestalo je domaćinu vina. Da ne dođe domaćin u neugodan položaj pred gostima, obrati- la se Majka Isusova na Isusa i upozo- rila Ga, da u ponestalo vina. Isus je dao napuniti šest kamenih sudova vo- dom i pretvorio vodu u vino. Vino je bilo tako dobro, da se je stari svat du- bio, od ča zaručnik tako dobro vino. Ovo je bio početak čedesima Isusovim i zapravo javni nastup Njegovih pro- pjevajući. Tim je objavio svoju slavu i vjеровали su u Njega Njegov učenicl.

Čudesu su Isusova i danas najljep- šač Njegova Božanstva, jer stvari, koje je On činio, nije mogao i ne može da čini nijedan čovjek po svojim vlastitim silama, nego samo po pomoći Božjoj. Isus je čudesu činio po svojoj vlastitoj moći, dakle je On sam Bog. Probuđi- mo u svojim srcima vjeru u Njega, te pri- nimimo svom dušom uz Njegov sveti nauk.

na čistu sa Stankom. On ne smije za- pusti sa svojom krivicom. Ona mora naći put doista već do okorjelog sreca svoga sina. Mora. Još danas Oh, kako su djeca velika zagonetka! Bože pomzi zabrinutoj majci. Anđele čuvaru daj mi pravu riječ, da očuvam srce sina! I dao joj je, Gospoda je imala običaj — a taj je najzlost današ veći vrio riječ- dak — da svaki dan poči sa svojom dječkom večernju molitvu. Zatim ih po- školji svetom vodom i svakoga prekriži.

Kad su te večeri svršili večernju molitvu i htjeli se baš prekrižiti, doda majka i štucnući glasom: »A sad izmo- lte djece još jedan Oče naš, da neš Stanko ne oštane lažljivcem.«

Majku prekine kršk dječakov. A bio je tako bolan, da joj je dušu napunio i radošću i bolom.

U isti čas stoči dijete do nje, ovije ruke oko vrata, obaspe lice čelovima i gatajući suze zavapi bolno: »Mamice, mamice, više ne ću nikada lagati. Ni- kada, nikada ne ću više toga učiniti.«

Ozbiljno, bez ljedne riječi motrlu su ostali dječaci ova) dirljiv prizor. A mali je i dalje sa plač pomajvao: »Mamice oprost, ne ću toga više nikada činiti. Ne ću više nikada lagati.«

Mali je održao riječ. Njegovih ustiju nikad više ne oprlja mufkava laž, kako mi je sam priznao, kao ni je to pripo- vjedač. A i Njegova vrata božja su se cijeli život laži kao kakva kuga.

Naš narod vrnoma štije zimskog sv. Antuna. Njegov blagdan pada na 17. siječnja svake godine. Život je njegov veoma zanimljiv. Rodio se u Egiptu. Bogati roditelji su ga veoma pobožno usvojili, ali su rano umrli. Kao mladić čuo je jednog zgodom u crkvi one riječi iz Evanđelja: »Ako hoćeš savršen da budeš, idi, prodaj sve što imaš i podaj stromasima, i imat ćeš blago na nebu; i dođi i idi za mnom« (Mt 19, 21). Od- mah je sve prodao, razdijelio stroma- sima i povukao se u bližnju pustinju i služio sažibi Bogu.

U pustinji ga veoma napastovao ali duh, da ga odvratl od Njegova strega života. Znao je nalme davao, koliko će mu štete nanijeti Antun, jer će osno- vati i biti oca samostanskog života. Na- ročito ga je dan i noć napastovao ne- čistim mislima i slikama. Antun se pro- tu tomu borio: molitvom, mrtvenjem i postom, te ustrajnim razmatranjem po- sjednjih stvari čovekove, a to su: smrt, sud, pakao i nebesko kraljevstvo.

Naročito ga je davao mučio zatra- šujućim utvarama. Ali je Antun sve te napastovao svojom zafananim pouzda- njem u pomoć Božju i neprestanim pri- zivanjem Imena Isusova.

Glas o njegovoj svitosti brzo se ra- širio na sve strane i privukao k njemu

u pustinju mnoge revne i pobožne mu- ševce. Ne njihovu molbu on preuze vod- stvo njihoveg duhovnog života i tako osnuje prvi muški samostan. Antun je bio svima svjetli primjer u molitvi i kreposti Njegovoj je srce gorilo svetom ljubavi prema Bogu. Na njegovom je li- cu neprestano odstjevala blažena vese- lost i nebeski mir.

Neprekidno je boravio među svojim učenicima. Samo ih je dva puta na kratko vrijeme ostavio, i to onda, kad je Crkvi bila potrebna njegova lična pomoć. Prvi put je to bilo, kad je svojom prisunošću obrabrio mučeniku u Aleksandriji, koji su trpjeli strašne progone i muke zbog svoje neustrašive vjere. Drugi put je to bilo, kad je po- svjedočio, da je prava vjera ona, koju ispovijeda sv. Atanasije, a ne krivo- vjerci Arijanđi, koji su učili protivno nego Atanasij: t. j. učili su, da druga Osoba Prereloga Trojstva, Isus Krsi, nije Bog, nego samo obični stvar.

Sw. Antun je doživio 105 godina i umro godine 356 blagom i svetom smr- ću među svojim učenicima. Naš narod ga štije i priziva kao osobita zaštitnika domaćih životinja, jer je on u pustinji živio s lavovima, tigrovima i drugim životinjama.

Majčina priviđenja

Te se je večeri mati osjećala osamlje- na. Bila je sama u kući. Svoju snagu, pamet i ljubav rasipala je za svoju djecu. Odrasli su, i bili daleko od nje. Život je tako zapovijedao. Sjećala se radošći, strepnje, patnje i brige. Pro- djevenih noći uz bijeli krevet s bole- snim djetetom. Činilo joj se, da još osjeća debeljkaste ručice u svojoj ruci, dječje toplje usne na svom obrazu. Kao da je bilo jučer — ali nikad.

Te su je večeri obuzele neizvrsne slutnje. Javni strepnje. Jesu li zdravi? Da li je stariji uspio u svom nastoja- nju? Da li je mladi položio ispit? Ili... Prizjeli li im katova nesreća? Da su ni- što dogodilo? Sto? — O, Bože sačuvaj ih! Što ih neka u neizvrsnoj budućno- sti! — Bolno ju je saznanje, da ih je rodila zemaljskoj patnji. Sve je patnje s njima patila. Svoj slabi dlan podma- jerala pod njihove tegobe. Te je večeri mati bila žalosna. Da li misle na nju, makar i samo malo. — Ili će ih život ponovo svaduti od nje? Hoće li znati još čitati iz njihovih duša za kratkih sastanaka?

Nešto se u njoj bunilo večeras, kuća se učinila preuzanim prostorom, nešto joj je stvarno grlo, kao da osjeća dosta zračka. Morala je izći. Zagrnula je ka- put, zavrnila za sobom kapiju. Pošla je tamnom ulicom.

Oblaci, što su čitavog dana pritiski- vali obzorje kao tamne, ogresme, sive krpe, razili su se. Sve su kuće bile ovičene vlagom i mrazom. Kao crtan velom. Jedva su se nazirjivale. Stabla su stajala kao neuhvatljivi optinici i usklidnici, sa kojih je kapala vлага, kao krapna bolna suza.

Samo jedan svjetlao trak u maglenoj noći. Uzani trak svijeta, što ga je bacio kandle vječnog svjetla kroz suzni go- ski prozor. Zena je pošla do njega. Bila je umorna. Činilo joj se, da bi se mo- gla odmoriti samo oslonjena na tom uzanom traku.

Nijedje nikog. Samo je Jedan bio, i čekao umorne. Jedan, koji je u blistavo- svijetlom traku po anđelu bio najve- šten, — Jedan — koji je došao i ostao skriven među ljudima do konca svijeta.

S tim svjetlim trakom u duši vratila se žena kući.

U peći je pucketala cjepanica, crven- kasto je svjetlo risalo arabske po sa- gu uz peć. Priznikla je naslonjač, ku- čurila se u njemu. — Jedan je zrikavac pjevao jednolično uspavanka. — — —

Trak je postao svjetliji, duži, širi, i u tom činu nenaravno lijepom svjet- linošću ledboje u blistavoj bijeloj kri- štali mladici, Radostan je poletj ugnao

Dječici, koja je klečala usred čedna, bi- jele sobe. Dječice mlade poput svjetla jutarnje rose, skoro djeteta, vitke, pre- finog oblića, polihotvorenih usana, nje- žnih poput lateca divlje ruže, začudni- ma, smeđih krupnih očiju.

»Kroz otvoreni je prozor dopirao dah rascvalog proljeća. Težak miris Hf ljana se širio, latice prevrtnih nira ne- čujno su se trusile u vrtu. Nježde su šuborile prohtne vode. Nježde iz kro- šnje stare smokve javilo se sneno piće. Južnjačko, tamno nebo oročeno trepe- ravim zvijezdama...

Andeo je govorio blagim svečanm glasom: »Ono što ćeš roditi, zvati će se Sinao Božjim.«

Dječetine neuhvate oči s dugim tre- pavicama, zatrepale. Tiho su zbori- le: »Kako će to biti?« — — — Pa tek kada joj je andeo rastuđano, da će zažeti po Dubu Svetom, ispružila je uske, fine ruke i saguete glave pro- šapitala: »Uže službenice Gospodnje...

— I — čini se, nije prošlo ni nekol- ko trenutaka, — ili je tok ljudskog ži- vota doista tako kratak? — a u dru- gom bolno-jevitom senkinstom traku stajao je tužan i ozbiljan andeo s kale- žom u ruci, i pružao ga Muži Boji, koji se znojio kravičim znojem.

»Ne moja, nego Tvoja volja neka se vrši, govorio je suhim usnama, prima- jući čašu muke

— Nije ju pto samo, — uz Njegove usne prislomile su se na rub kaleža bi- jedo-ružičaste usne Dječice-Majke... — — —

Mati se trgla. Da li je sanjala? Da li je što vidjela — ili nije?

Davno je šturak zasopao, davno se cje- panica rasula u pepeo. Kasni se nijes- digao, visoko na tamnom nebu, a jedan mu se trak utrakao kroz prozor i osvje- tlio blileđu šenu.

»Marjoso, tiho je rekla, »Mati divna, u času navještenja primila si s nadna- ravnom srećom Bogo-Majke i nadna- ravnu bol Majke Sine Osvjetleća... ali nitko Fe nije vidio u času Uskrsnu- ća, no u tom istom času postalo je je jamo, da je nakon nauke, u času slave, Sin došao s Duhom, i okrunio je nebes- kom krunom.

Mati se stresla. Ustala je i polje e prozora. »Zašto bih se tuđila?« pro- šapitala je.

— U mjesecini se caklilo inje. Kroz svjetlo hladnog predzorja raslo se glas zvrca.

BISKUPSKKE KONFERENCIJE U FULDI održane su njevesca kolovoza pod predsjedanjem nadbiskupa-kardi- nala Fringa (Köln). Na konferencija- ma bili su prisutni svi njevičasti bis- kupi ošim biskupa Legcea iz Meis- sena. Novomenovanl biskupi Eich- štätta i Würzburga nisu bili na konfe- rencijama, nego su se biskupije bile započele po svojim kapitularnim vi- karima (kapitlaskim zamjenicima).

NOVO KATOLICKO SVEUČILIŠTE otvoreno je na Portoriku (Srednja Amerika), i zove se Santa Maria, isto ime kao što se zvala prva karavela (flota) s kojom je Kolumbo pristao na američko tlo.

Otac grubo prihvati dječaka za rame. Ali njegovo se lice niti ne izmijenil. »Ja nisam toga učinio, reče on i opet. — Otac podigne ruku. Bio je on strog i tvrd. Držao je, da bez batina nema uz- goja. Naprotiv je majka do sada izla- zila s dječom i bez batina. Ona dobac oću brzi pogled. On ispusti dječaka i odgurne ga prezirno od sebe: »Lažljiv- čine, noći mi se oči ljute.«

Majka motri Stanka oštro. Hoće li sad?.. Ne, skoro ravnošidno okrene se on od oca. Otac podigne majku kao da joj htjede reći: »Sad sama gledaj, kako ćeš svršiti s njime.«

Gospoda čeka. Svršila je uvijek sa svakim dobro, kad je štogod skrivio, po- se nada tako i sada. Na osobiti način pokazuje ona svoje nedovoljstvo. Jed- nom mu uskratit naveser svoj poljubac, drugi puta govoriti s grješnicom samo na potrebne, treći puta govoriti tvrdim i oporim glasom, a licem žalosnim i za- brinutim. I baš je Stanko do sada bio uvijek osjetljiv na to. On bi se svaki puta neprestano šuljao za njom, kad bi mu malo srce bilo opterećeno kakvom krivnjom. A kad ono ne bi moglo više toga podnijeti, skočio bi pred majku, bacio se na nju i molio je da mu oprost.

A sad je li taj od stihova? Ili je re- shvaća, kako je laž strašno ružna. Ili... Ili... Možda je već više puta lagao, samo ga se nije uhvatilo? Da mu laž nije već postala navikava? Međutim, bi- lo kako bilo, ona mora još danas biti

Vječiti čudak

Naš je junak čestita strasti, vanredno je velika i jaka, ima nevjerojatno istrajne i ogromne ticala, koji su izvrnuta kao rogovite. Sve u svemu, curice i po, Koljevič je bio blaž od hrasta. Zato je ugledala sućunano svjetlo tek kad je napustila koljeviču, i kad je neprestanim svrdljanjem napokon izmislila na površnu stambila.

Naš su čudni ti kukci. Najčudnovatiji narod na svijetu. Čudnovatiji od svih ostalih životinja. Sveakako čudnovatiji od naših osuđenih ljudi. Običajni mašu glavama radi njih već tri tisuće godina. Jer imaju tako lučkaste navike. Najčudnije je još od svega, što proinave kroz neku vrstu seobe duha. Sačuvaju Bože, nije prava seoba duha, ali je gotovo tako. Najprve šive kao ličinke, bilo u obliku crvice, bilo gušenjice ili alina. A to je kasnija napredna predričija. Postoje se zaruku u bilo koji izgubljeni kutić na ovoj našoj (čarobnoj) zemlji, zakukaju se i šive neko vrijeme kao umotane mumijske-kukuljice, bez hrane, nepomične, prividno mrtve. Iznemad izlazi iz kukuljice nešto posve novo, sasvim druga životinja, strastiubiva, leptir ili bumber. A ipak je ista duša u jeziku, crvici, mumijski i kukcu.

Kada je naš junak prvi put ugledao sućunano svjetlo, već je imao već i najbolje tu svoj život. Naš je, čudno je još imalo do, bilo je malo i neznačno čudnovatost: mi protivljenju čudnim događajima pabeoga rođenja samo jednaput, a bodati kukci četiri puta. Kako moraju da je pustolovno i jesovit osjećajni svijet u svim otvornim oblicima, ali čak kod prijelaza u jednog stupnja u drugi, što ne bismo dali da možemo zaviriti mirno upod ove kopne. Baš je gluho! Pamo, gdje smo do i smatrali i napetosti, da saznano nešto o životinjaku duhu, baš tako stojimo pred neprobnoju sidom. Četiri je puta životinjačka duša doživjela nešto tajanstveno, a ona sama ne zna ništa o tome.

Na početku je dakle naš junak bio posve nešto drugo. Slično je bio u životnoj kort. U jeziku je nešto živjelo. Kako je živjelo, ali što je doživjelo, ne znamo. Nije bilo mnogo, ali ipak nešto. Inače bi ovo nešto bilo mitivo i ostalo bi mrtvo, i nikada ne bi iz života nastala strastiubiva. Iza nekoliko dana razbila se ljuska, i izišao je sjajan crvčić bijel, mekan, baršunast, bez očiju i usbi, bez jezika i nogu, mekan, bez očiju i usbi, bez jezika i nogu. Jadan je to životni bič, gluh, i nije ma ličinka, ali ona se odlično razumije u umjetnost života. Na mjestu, gdje je kod ostalih životinja sućuneta glava, tamo su kod ličinke pričvršćene dvije male pokretne, tvrde i britke kukuljice, njezine vilice, i čim je izišla iz jajeta, počela je s ovim ljepošastim dijelima strugati na onom, što joj je bilo pod nosom. A to je na sreću bila hrastovina, inače bi bila gotova. Strugotine je jednostavno progutala, i tako je mogla dublje u drvo. Napravila je neki fini hodnik, tako tanki i uski kao ona sama. Iz progutanih je strugotina izvadila ono malo hrane, što u drvetu ima, a s neprobavljenim je ostacima zatvorila iza sebe proinave.

Betalna se tako kroz stablo tri godine Gore dođe, uzduž i popreko. Njezini su tuneli postali sve širi, jer je ona sama s vremenom narasla i odebjala. Čovjek ne bi vjerovao, da nešto može dobiti od tako jadne i jednolične hrane, a ipak je tako.

Ima pametnih, hramno pametnih, i izvrstno glupih životinja. Ali imamo, koristeći se i glava su čudnom mudrosti prena ličinki strastiubive. Kakav već nutarnji život može tako stvaranje upućiti? Nikad nije ništa ni vidjela, ni čula, ni im mislila. Jedino je pipala i okusila drvo. To je sve. Vjedoju pože po mraku i nijemoj tami. Ne ide u pojete, ne ide na zalave, ne ide u krmu, ništa ne zna o drugim bićima, za nju postoji samo njezin Ja i — drvo. Sve je ostalo za nju tamo, a mrak i gluhina nose dolje, njezin duhovan život mora da je nešto zadržati, jalo, malet, i reči du otvoreno, glup, zapravo samo početni korak duhovnog života.

Ali baš je u tome neka tajna. Jer su imenada taj glupi crvčić pretvoriti u sušobitog, usvijenog i vidovitog mudraca.

Pošto je ličinka iza tri godine na svo-

IZ KATOLIČKOG SVIJETA

U SVAKU KUĆU SV. PISMO. I to priklonom prve sv. Pričesti, priklonom krmice ili priklonom vjenčanja! Pod ovim naslovom radio je u Stuttgartu katolički biblijski pokret s drom Straubingerom i župnikom Bärle na čelu. Za desetak godina nastu-rano je ovaj pokret oko pet milijuna primjerku Sv. Pisma na njemačkom jeziku među njemačkim katolicima. Taj je pokret daleko svoku 15-podličinu dne 12. rujna pr. godine. Budući da je cijeli imetak, kojim je katolički biblijski pokret raspoložio, potpuno uništen, a njegov uređnik i bombardiran, ja razoren, to se mora početi iznova.

BROJ SVEČENIČKIH ZVANJA Ratne prilike su prouzročile, da je u mnogim zemljama opao broj sjemeništaraca i bogoslova. Ipak postoje i zemlja, u kojima broj svećeničkog pomlaćka ne samo što nije opao, nego naprotiv je i porasao. Tako n. pr. u Poljskoj danas ima 1441 bogoslov. Biskupija u Presovu (Slovačka) ima danas 19 bogoslova, koliko do sada nikada nije imala. Nadbiskupija u Bostonu ima toliko broj svećeničkog narastaja, da je histonski nadbiskup odborio, da mladostnici njegove nadbiskupije mogu poći u druge biskupije, koje oskudjevalju u svećenima. — Lyonski kardinal mgr. Gerlier pozvao je bolešnikove sve biskupije, neka se mole i neka prikažu Bogu svoje boli i svoje patnje u naknadu, da Bog dade Svojoj Crkvi mnogo svetih svećenika.

JUBILEJ FRANCUSKIH ŽELJEZNIČARA. Francuski željezničari proslavili su u Parizu 50-godišnjicu osnutka svog udruženja. U bazilici Srca Isusova na Montmartru održana je svečana sv. Misa, koju je prikazao sin osnivača ovog udruženja. Bio je prisutan i pariški kardinal nadbiskup.

28 NOVIH MISSIONARA krenut će ovih dana na Milana u misije, i to 16 u Brazilju, a 12 u Indiju.

ZASTUPNIK LIBANONA kod Ujedinjenih nacija otvoreno se zalaze za kršćanska načela u javnom životu. Sam je pravoslavni vjere, ali ima dva brata-katolika; jedan od njih je isusovac, drugi dominikanac.

NOVI BISKUPI U NJEMAČKOJ. Za biskupa u Würzburgu (Virzburgu) imenovan je dr. Julije Dopfner (Defner), zamjenik ravnatelja bogoslovske sjemeništa, rođen 1913.; za biskupa u Eichstättu (Ajchtetu) dr. Josip Schöfer (Šrefer), generarni vikar, rođen 1903.; za nadbiskupa u Freiburgu i, Br. dr. Wendelin Rauch, profesor moralnog bogoslovlja, pariški prelat i kanonik, rođen 1885. Time su u Njemačkoj popunjene sve biskupske stolice.

Ima šestajane unutar stabla temeljito upoznao, sestar hrastovine, naglo promijenji pravac i uputi se prema kralj. Protiv svih njezinih domaćinju načela! Jer do sada se njemu držala daleko od površine, premda ni nije znala, da se negdje na svijetu skitaju žene i drugi nemilosrdni neprijatelji. Ali se sada naglo odlučila na izaslanje vratolomju. Jer bitni je siljedoša seoba duše.

Bijesno struče, vrtlogom bratstva, sve do njene površine. Samo je još tamo mračna hrastova kora dijeli od svijeta. Onda stane. Nju ne će probušiti. Naprotiv! Očigurno je još sidom od strugotina, i savrovi listi opasni otvori čudnim vršinama, to jest okruglim krunim kolonama. Sama ga nalješt, pričrasti i izglati s nutarnje strane. Odatle joj kreč? To je baš ono! Baš se u tom kritičnom času: nada kreča u njezinu detustu. Iza čemo, ali tako je!

Iza se opasne pustolovine povlači se opet natrag. Ali ne na odmor. Sada gradi sebe prostranu eiptičnu dvoranu. Židove strugotinu hrastova i izglati. Fine brnastne strugotine. Ito su to joj prečale od posta, ališit će joj kao mekano ležalo. Na svrhu, posta legne posve pročišćena s glavom preta izaslanim zasvjetom vrazima, i spokožno se pretvori u kukuljicu.

ZBOROVANJE KATOLIČKE OMLADINE U AUSTRIJI. Sredinom srpnja pr. godine imala je katolička omladina Austrije veliko zborovanje u Grossalmu u Gornjoj Austriji. Zborovanje prebivahu višestruki srednji škola. Zborovanje je imalo za svrhu položiti osnovni kamen srednjoškolske organizacije u okviru ostale omladine.

700 GODISNJICA KOLNSKE KATEDRALE svečano je proslavljeno u Kölnu prije 1948. godine. Svečanostima su prisustvovali papinski legat Micara, gotovo svi njemački kardinali i biskupi, zatim pariški nadbiskup Suhard, belgijski primas van Roey, kardinal Innitzer, Griffin i brojni katolici iz svih evropskih zemalja. Proslava je potvrdila još jednom univerzalnost (popćenost) rimske crkve.

MLAĐEŽ PJEVA. Austrijski ministarstvo prosvjete raspisalo je nedavno natječaj za pjevačka zborova. Javilo se odmah 800 skupina djece mladači iz 65 grana i iz zabtinskih sela. I katolička se mladaž javljala, i to najbrojnije. U natječaju za prvi nagradu sudjelovale su u Beču 44 skupine: dječji, dječjački, djevojački i miješani zborovi. U svemu je sudjelovalo preko 30.000 djece. Ministarstvo je s radošću istaknulo, da je narodu, a najviše mladaž, vratilo ono, koja je u ratno doba gotovo izgubila.

KATOLIČKA ŠTAMPA U HOLANDIJI. Tajna velike djelatnosti katoličkog života u Holandiji leži u zanimanju za štampu. Za katoličku manju štamparu izdaju 30 katoličkih listova. Te listove štampaju ne samo građani nego i seljaci. Odatle si tumažimo jak katolički duh u toj zemlji. Prema najnovijoj statistici je jedna petina svih missionara u svijetu holandske narodnosti. To nije na uštrb holandskog narodu, nego obratno, to jači narodnu svijest i narodni ugled.

ONOVA OPATJE ORVAL. U mjesecu rujnu pr. g. ustanovio je povećano novo obnovljena benediktinska opatija Orval u Belgiji. Ova glasovita opatija utemeljena je god. 1070. od benediktinaših izbieglica iz Italije i ona je tokom stoljeća bila jedno od sređta kulturnog zapada. Opatija je teško stradala za vrijeme Francuske Revolucije i s njenom obnovom se slabo napredovalo, tako da je ova savršena tek ovih dana. Na svečanoj povesiti bio je prisutno preko ostalih brojnih vjernika i 50 biskupa iz raznih zemalja. Prisustvovalo je i belgijski primas kardinal van Roey.

GRČKI KOLEGIJ U RIMU. U grčkom kolegiju u Rimu pripravlja se za svećenički red 33 kandidata istodnog obreda: 3 za Kalabriju, 1 za Siciliju, 3 za apertotski egzarat u Grčkoj, a 1 za Albaniju.

SIJEMENISTE ZA DJEVOJKE. I u Austriji se zapaža nedostatka svećenstva. Zato se pokazala potreba, da i ženski spol poruče svećenstvu u njihovoj službi. U Beču je otvoreno t. zv. djevojačko sjemenište za uzgoj ženskih katekista. Priprava u zavodu traje tri godine. Nakon toga se dobije diploma i apostolska misije (poslanje). Ove godine izošle iz bečkog djevojačkog sjemeništa prvi puta gotove kandidatkinje. Diplomirale i misiju pošle je bečki kardinal Dr. Teodor Innitzer.

BOKS I SMRT. Boks je omiljena sportska igra u Americi. Ma da je boks puki sport, za mnoge je ipak put do smrti. Ispostavilo se, da je u boku posljednje dvije godine ubijeno 20 ljudi. I to je mnogo, jer je uzrok smrti posve survan!

ŠTO MOŽE MALENA ZUPA? Malena slovačka župa u Folkmantu, koja broji tek 890 katolika, žetila, i to u svrhu, putu siromaka, skupila je za opravak svoje župne crkve 100.000 Kč

Rimokatolički kalendar

- Siječanj 1949.
- 9. Nedjelja — 1. po Božoj Sv. Obitelji
 - 10. Ponedjeljak — Njafarod Anoton p.
 - 11. Utorak — Higin (Nesveć.)
 - 12. Srijeda — Tadijana m. Rimu
 - 13. Četvrtak — Leoncije m. Rimu
 - 14. Petak — Hilarije b. Felice Srećka
 - 15. Subota — Pavao pust. Malo
 - 16. Nedjelja — 2. po Božoj. Marije O.
 - 17. Ponedjeljak — Anton Pustinjaš
 - 18. Utorak — Marija m. Rimu
 - 20. Četvrtak — Fabijana i Sebeštiana
 - 21. Petak — Agneza djevič. i m. d.
 - 22. Subota — Vincencije i Anastazije

NOVA DJELA DANIELA-ROPSA. Francuski katolički književnik Daniel-Rope objeodano je u nedavno vrijeme nekoliko vrlo zanimljivih djela, u kojima obrađuje povijest Kristove Crkve. Do sad su izšla: »Narod Biblije«, »Isus i njegovo vrijeme«, i »Crkva apostola i mučenika«. Ovo su prva djela, a njima će slijediti druga, u kojima će Daniel-Rope obuhvatiti povijest Crkve ere do najnovijih vremena. Iako Daniel-Rope nije ni ezegjeta ni povjesničar od struke, dak ova njegova djela spadaju među najzanimljivija djela te vrste. Neki su ih usporicali s djelom Engleza H. Bellocca: »Katolička duša Evrope«.

Dr. MICHAEL KELLER, biskup Münstera, izdao je nastavku pismo, u kojem opisuje svoj bjezbo, koju je vidio oblazeći mnoge krajeve svoje biskupije. Svoim pastirskim pismom upravlja mladu na sve vrijeme svoje biskupije, da daju što mogu, da bi na Božje mogli dobiti pomoć u darovima on, koji su najmanji i najsiromašniji.

U BOSTONU (Sjed. Države Amerike) proslavilo je oko 60.000 katoličkih omladinaca desetu godišnjicu osnutka svojih organizacija.

MISIJSKI KONGRES U LOUVAINU. U belgijskom gradu Louvainu imao je nedavno svoja vjeđanja misijski kongres, kojemu pribivahu zastupnici od 23 naroda. Svrha kongresa je bila navezati spoj među pojedinih misijskim skupinama, te dovesti u jedinstvo osobne razore o misijskim pitanjima. Ua Holandiju imade u misijskom radu najveću rijed Belgija.

KONGRES KATOLIČKIH UČITELJA. Tokom rujna održan je u Rimu kongres katoličkih učitelja. Za vrijeme kongresa učitelji su bili primljeni u svečanu audijenciju kod Sv. Oca Pape, koji je sakupljenim učiteljima održao govor, u kojem je naglasio pravo obitelji na odgoj djece kao i o dužnosti učitelja da suraduju s roditeljima u zdravom vjerokom i moralnom odgoju budućih narastaja.

Hvaia

Jutros sam prolazila kroz polja. Zeleni brazdulci poput počasne straže ovih su oko poljana. Nebo je bilo čisto, a sućunaj su se traci žestili na svojoj jutarnjoj rosi. Oranice su se gorde provlaćile između livada. Oko mi je zastalo na zlatnom žitu, što se leljalo poput zlačanoga mora. Preda mnom se pružila bijela cesta.

Sustala sam. Slika prirode bila je tako divna! Osjećala sam, kako se radost uvlači u moju dušu. Iz daljine je dopirao crvukit ptica. Toš uvijek sam stajala. Gledala sam, kako se žito nise...
Negdje je zvonilo...
Možda za mrtve...
Napokon sam pošla...
Istoga dana pošto je podne prolazila sam obalom Save. Sunca nije bilo. Oblaci su bili pošte nite. Mall gat zapušućivlje je valovima. A Sava je kumila, kumila...
Cinilo mi se, da Sava govori. Kao da je donosila porudrave!...
A ja sam se opet osjećala tako sretna...

Dešila je večer. Pred mojim je očima još uvijek lebdeo profil dna. Zahvaljivala sam Gospodu za Ujetoj, koju sam danas vidjela u Njegovoj priradi.